

keltheder, men kun til Belysning af, hvad jeg her har udtalt. Gentagne Gange beklager Landstingets Ordfører — eller han kom i hvert Fald med en vis Beklagelse deraf —, og det samme gælder, saa vidt jeg erindrer, ogsaa og navnlig det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen), som var den egentlige Ordfører for Højre i det andet Ting, at han beklagende kom ind paa, at Folketinget og Regeringen forhøje Silketolden. Da nu Regeringen og Folketinget forhøje Silketolden, fordyrer man derved Raastoffet for flere Industrier i Landet, for Konfektion, for Hattemageri og for Fabrikation af Etuier. Nu vilde det naturligste have været, navnlig hvis der var Alvor og Mening i den protektionistiske Agitation, at man saa sagde: Lad os afskaffe denne Forhøjelse af Silketolden. Man vilde da have fundet et venligt Øre hos Socialdemokratiet, og vi vilde have gjort vor Indflydelse gældende for at faa det vedtaget; det er vort Standpunkt, at vi kunne ikke anerkende, at Silketoldens meget stærke Forhøjelse kan forsvares med, at det er en Luksustold, vi fremhæve samtidig, at Silken tillige er et væsentligt Raastof for en betydelig Industrivirksomhed her i Landet, og vi vilde ikke fordyre Raastofferne for nogen Industri her i Landet. Det bør være en Hovedlinie for Toldlovens Behandling her i Landet. Men i Stedet for at gaa denne naturlige Vej, hvor Landstingets Protektionister vilde have fundet aabent Øre og naturlig Samstemning med Arbejderpartiets Repræsentanter baade i det andet Ting og henede, gaa Protektionisterne lige den modsatte Vej; de sige: Naar Folketinget og Regeringen forhøje Silketolden, maa vi forhøje Toldbeskyttelsen for alle de Industrier, der have Silke til Raastof, saa maa vi forhøje Toldbeskyttelsen for Konfektion, Etuier og Hatte. Det er en Vej, der er lige stik modsat den, man peger paa, naar man ude i Agitationen vil søge at gøre Arbejderne lydhøre for de protektionistiske Teorier, og de ærede Protektionister maa ikke tro, at de ved saadanne Modsigelser mellem Ord og Handling bane Vej for deres Synsmaade i Arbejdernes Klasse. Tværtimod.

Jeg skal nævne et andet Punkt: Margarinen. Vi have her i Folketinget netop ogsaa fra Socialdemokraternes Side stillet Forslag om, at den Raastoftoldfor- dyrelse, som Tolden frembringer for en saa stor og vigtig Fabrikation som Margarinefabrikationen, skulde forsvinde. Man har været inde paa dette Spørgsmaal oppe i

Landstinget, men man er tørnet paa den Modsætning, der findes mellem Oliemøllernes og Margarinefabrikanternes Interesser. Den ærede Flertalsordfører erklærede for Resten, at man der har meldt Pas. Han erkender, at man ikke har kunnet forsone disse to Interesser, man har ikke kunnet komme længere oppe i det andet Ting, man melder Pas, man er kørt fast og staar nu og henskyder Spørgsmaalet til videre Forhandling i Fællesudvalget. Hvordan det nu skal lykkes dette at forene de Interesser — Oliemøllernes og Margarinefabrikanternes —, som det ikke har været den protektionistiske Sagskundskab oppe i Landstinget muligt at forene, det ved jeg ikke, men der gaar Landstingets Højre den Vej i Stedet for at følge os, nemlig at frigøre Raastoffet for Margarinefabrikationen eller dog i hvert Fald at gaa den Vej, som jeg tror, at det ærede Medlem for Horsens var inde paa i Fjor, at give Margarinefabrikkerne en Toldgodtgørelse paa den Olie, de benytte og lovtvungent benytte til deres Fabrikation. Men Højre i det andet Ting ved dog Raad. De sige: Vi indføre Margarinetold, jeg tror 2 Øre pr. Pund, altsaa en Told paa et af de vigtigste Levnedsmidler. Det er en nem Vej, ganske simpelt at forhøje Tolden paa Levnedsmidler, men sandelig ikke en Vej, der vil gøre Arbejderne modtagelige for Røster og Synspunkter fra den Side.

Jeg skal nævne et tredie Punkt, det er Tobakstolden. Man har oppe i det andet Ting beskæftiget sig en hel Del med nogle Andragender, der forelaa fra Arbejdere, og som man paastod dokumenterede, at der indenfor Arbejderklassen dog i Virkeligheden gjorde sig en protektionistisk Strømning gældende. Nu vil jeg sige for det første, at af de Andragender, der foreligge, er kun et meget ringe Antal fra Arbejderne. Der er vistnok 364, men neppe mere end en Snes stammer fra Arbejderne, og de ere ingenlunde alle eller blot største Delen protektionistiske. Der foreligger nogle Andragender fra Tobaksarbejdere, som man i den protektionistiske Presse har gjort et Væsen af. Der kan man se, har man sagt, at Tobaksarbejderne, selve Tobaksarbejderforbundet, i Virkeligheden er imod en Værditold og i Virkeligheden er stemt for en Bevarelse af den nuværende Toldbeskyttelse. Men det er slet ikke Tilfældet. Hvad Tobaksarbejderforbundet protesterer imod, er, som det tydelig fremgaar af Andragendet, som jeg holder i min Haand, den Fordobling af Tobaks-